

The book cover features a light blue background with a white silhouette of a vintage van in the center. The van is surrounded by vibrant floral illustrations in shades of pink, purple, orange, and yellow. The author's name is written in the top right, and the title is written across the van's body. The word 'Román' is printed on the left side of the van.

ALICE
KELLEN

Román

VŠE, ČÍM
JSME SE STALI

VŠE, ČÍM
JSME SE STALI

© Alice Kellen, 2020

Autora representada por Editabundo Agencia Literaria, S. L.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Strnadová, 2023

Cover © Lookatcia.com, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3457-3 (pdf)

VŠE, ČÍM JSME SE STALI

NECH ŽIVOT PLYNOUT, 2. DÍL

ALICE KELLEN

přeložila Karolína Strnadová

Pro Elenu, Duniu a Lorenu, děkuji,
že mě na téhle cestě doprovázíte.

Každý to ví: když ti někdo rozbije srdce na tisíc kousků a ty je začneš sbírat, najdeš jich na zemi jen devět set devadesát devět.

CHRIS PUEYO

POZNÁMKA AUTORKY

V mých románech písně doprovází mnoho scén. Hudba je pro mě inspirací a v tomto případě i něčím víc. V určitých momentech vytváří atmosféru, v jiných burcuje postavy k akci. Na stránkách této knihy najdete názvy všech písní, které jsem při psaní románu poslouchala, ale pokud máte chuť, poslechněte si ty nejdůležitější ve chvíli, kdy o nich čtete. V kapitole 50 je to *Too Young to Burn*, v kapitole 48 *Let It Be* a epilog zakončuje *Twist and Shout*.

PROLOG

Děsilo mě, že hranice mezi nenávisť a láskou je tak nepatrná a úzká – z jednoho extrému do druhého se dostaneš jediným skokem. Já jsem ho milovala... milovala jsem ho celým svým nitrem, pohledem, srdcem. Když byl nablízku, celé moje tělo se probouzelo. Ale moje druhá část ho nenáviděla. Nenáviděla jsem ho vzpomínkami, nikdy nevyřčenými slovy, zlobou i neschopností mu upřímně odpustit, i když jsem se o to snažila sebevíc. Při pohledu na něj jsem viděla černou, červenou, jemně nachovou, a emoce tryskaly ven. A zažívat kvůli němu takovou bouři pocitů mě bolelo, protože Axel byl mojí součástí. Vždycky ke mně bude patřit. Ať se stane cokoliv.

LISTOPAD
(JARO, AUSTRÁLIE)

LEAH

Měla jsem ještě zavřené oči, když jsem ucítila jeho rty. Pomalu mě laskal podél ramene a něžnými a jemnými polibky klesal níž k pupíku, až jsem se zachvěla. Usmála jsem se. A pak mi úsměv zamrzl, když jsem ucítila jeho horký dech blízko žeber. Blízko něj. Blízko vytetovaných slov „Let it be“, která mi kdysi Axel nakreslil na kůži.

Nervózně jsem se zavrtěla a otevřela oči. Pohladila jsem ho dlaní na tváři a přitáhla si ho k sobě, až se naše rty spojily a mě zalil pocit klidu. V tichu klidného a slunného sobotního rána jsme si svíkli oblečení. Objala jsem ho a on do mě pronikl. Pomalu. Hluboko. Jednoduše. Prohnula jsem se v zádech, chtěla jsem víc, potřebovala jsem poslední tvrdý a intenzivní příraz. Nedosáhla jsem toho. Protáhla jsem mezi námi ruku a laskala se prsty. Udělali jsme se společně. Já jsem vzrušeně oddychovala a on sténal mé jméno.

Otočil se na bok a já jsem se dívala na bílý prázdný strop místnosti. Za chvíli jsem se na posteli posadila a on mě chytil za zápěstí.

„Ty už jdeš?“ Jeho hlas zněl jemně.

„Jo, mám hodně práce.“

Zvedla jsem se a šla bosky pro oblečení, které jsem předchozí noc přehodila přes židli. Oblékala jsem se a Landon se na mě díval z postele, zachumlaný do přikrývky a s pažemi za zátylkem. Zapnula jsem si tenký pásek sukně a přes hlavu si přetáhla halenku na ramínka.

Přehodila jsem si přes rameno kabelku, kterou jsem dostala od Olivera k Vánocům, a po cestě ke dveřím jsem si stáhla vlasy do culíku.

„No, počkat. Snad mi dáš pusy na rozloučenou, ne?“

S úsměvem jsem se vrátila k posteli, sklonila se k Landonovi a políbila ho. Něžně mě pohládl po tváři a spokojeně vzdychl.

„Uvidíme se večer?“ zeptal se.

„Nemůžu, budu v ateliéru až do noci.“

„Ale vždyť je sobota,“ naléhal. „No tak, Leah.“

„Nezlob se. Můžeme si dát spolu večeři zítra.“

„Tak jo.“

„Zavolám ti.“

Seběhla jsem po schodech budovy. Šedavá obloha zatemňovala denní světlo. Šla jsem po ulici, vyndala z kabelky sluchátka a do pusy si strčila jahodové lízátko. Přeběhla jsem přes přechod těsně předtím, než skočila červená, a prošla parkem plným květin, kterým jsem si krátila cestu do svého ateliéru.

No, vlastně to nebyl vyloženě můj ateliér.

Ale pracovala jsem na univerzitě tvrdě, abych získala stipendium a mohla si najít nějaký malý prostor na práci.

Celá místnost voněla po barvách. Hodila jsem věci na kulaté křeslo a oblékla si plášť pověšený za dveřmi. Uvazovala jsem si ho a šla k obrazu, který zaujímal slušný prostor staré půdy.

Zachvěla jsem se při pohledu na jemné tahy zakřivených vln a cákanců pěny a slunečního světla hrajícího barvami duhy, které jako by klouzalo z okrajů plátna ven. Vzala jsem do ruky dřevěnou paletu a míchala barvy, zatímco jsem se po očku dívala na obraz, který jako by mě k něčemu podivně vyzýval. Zvedla jsem štětec a všimla si, jak se mi v proudu vzpomínek třese ruka. Sevřel se mi žaludek, když jsem si vzpomněla, jak mě jednou večer do ateliéru hnala náhlá potřeba namalovat tu známou pláž, přestože jsem tam už tři roky nebyla...

Tři roky bez toho kousku moře, tak odlišného od zbytku oceánu.

Tři roky, během kterých jsem se tolik změnila.

Tři roky bez něj. Tři roky bez Axela.

2

AXEL

Ve slabém světle východu slunce jsem sklouzl po stěně vlny a pak spadl do vody. Klesal jsem ke dnu, zavřel oči a zvuky okolního světa se vzdálily. Když jsem si uvědomil, že se začínám dusit, plaval jsem směrem k hladině. S námahou jsem se zachytil surfu. Zhluboka jsem se nadechl. A znovu. Ale žádný z nádechů nestačil, žádný mě nenaplnil. Zastavil jsem se a nechal se nadnášet samotou svého moře, pozoroval jsem tvar pěny a světelných skvrn, které poskakovaly mezi vlnami, a přemýšlel jsem, kdy asi budu moct znovu dýchat.

LEAH

Celý týden jsem pracovala bez odpočinku. Někdy jsem si s hrůzou uvědomila, že vlastně ani tolik nešlo o práci, ale spíš o potřebu. Nebo o obojí. Malování pro mě bylo motor života, udržovalo mě nad vodou, silnou a plnou myšlenek, které jsem chtěla ztvárnit, vypustit ven. Vzpomínám si, jak se mě Axel jednou zeptal, jak to dělám, a já jsem mu odpověděla, že nevím, že to jde přirozeně. Kdyby se mě na to zeptal o něco později... neodpověděla bych mu to samé. Vyznala bych se mu, že malování mi umožňuje všechno ventilovat. Že co nedokážu říct slovy, vyjádřím barvami, formami a texturami. Řekla bych mu, že malování ke mně prostě patří víc než cokoli jiného.

Kdybych ten den neměla narozeniny, malovala bych na své malé půdě až do rána, což jsem o víkendu dělala často. Ale kamarádi z univerzity pro mě připravili oslavu a já jsem nemohla odmítnout. Oblékala jsem se a přehrávala si hovor s Blair, která mi zavolala před několika hodinami, aby mi popřála, a taky mi sdělila, že miminko, které s Kevinem čeká, bude chlapeček. Lepší dárek jsem k narozeninám ani dostat nemohla.

Před zrcadlem jsem si upletla cop. Měla jsem tak dlouhé vlasy, že jsem je skoro nikdy nenosila rozpuštěné. Už několikrát jsem přemýšlela, že si je nechám zkrátit, ale ta hříva mi připomínala dobu,

kdy jsem chodila naboso, žila v domě daleko od zbytku světa a moc se nezabývala tím, jestli jsem učesaná, nebo ne. Dokonce i v tomhle jsem se změnila. Oblíkala jsem se jinak a chodila upravenější. Taky jsem se chtěla víc ovládat, když mnou začal cloumat nějaký impuls, protože jsem se naučila, že ne všechny podněty mě navedou na správnou cestu. Snažila jsem se být klidnější, přemýšlet, než bezhlavě skočím do neznáma, a zvažovat možné následky.

Zase zazvonil telefon. Na displeji svítilo jméno Georgia Nguyen a srdce se mi na chvíli jako obvykle zastavilo. Nadechla jsem se a zvedla to.

„Všechno nejlepší, zlatíčko!“ křičela do telefonu. „Už dvacet tři let. Nemůžu uvěřit, jak ten čas letí. Vždyť se mi to zdá jako včera, co jsem tě držela v náručí a chodila s tebou po zahradě, abych tě ukonejšila.“

Sedla jsem si na okraj postele a usmála se.

„Děkuju za zavolání. Jak se máte?“

„Zrovna jsme v odletové hale, čekáme na letadlo.“ Rozesmála se jako dítě, protože ji asi její manžel začal lechtat a bral jí telefon z ruky. „No tak, nech toho, Daniěli, hned ti ji dám! Takže jak jsem říkala, jsme na letišti v San Francisku a za hodinu odlétáme do Punta Cany.“

„Páni, to je ale super cesta. To vám závidím.“

„Zavolám ti za několik dní, abychom si popovídaly v klidu a bez přerušení.“

„Dobře, klidně mi dej k telefonu Daniěla.“

„Všechno nejlepší, Leah!“ ihned zakřičel. „Oslavíš to se svýma kámošema? Pořádně si to užij.“

„Děkuju, Daniěli, pokusím se.“

Zavěsila jsem a pár vteřin jsem s nostalgií zírala na displej a přemýšlela o všech gratulacích, které jsem ten den dostala... a taky o těch, které jsem nedostala.

Byla to jedna z těch hloupostí, které se mi občas vkradly do mysli, protože vzpomínka na druhé se vlastně uchovává ve zdánlivě nevýznamných detailech, které se ale nakonec ukážou jako zásadní.

Vždycky pro mě bylo důležité mít Axela na všech narozeninových oslavách – nejvíc jsem se vždycky těšila na něj, ty nejlepší dárky jsem dostávala od něj, a když jsem sfoukávala svíčky na dortu, už jako malá jsem si přála něco, co souviselo s ním.

Zdálo se mi to všechno tak dávno...

Znovu jsem se podívala na mobil. Nevím, co jsem čekala, ale nezazvonil.

Zhluboka jsem se nadechla a šla k vysokému zrcadlu. Bylo opřené o zeď přesně na tom místě, kde ho Oliver nechal před více než třemi lety, kdy silně upoutalo moji pozornost v jednom obchodě blízko kolejí a musela jsme ho koupit.

Nevědomky jsem si pohrávala s koncem copu a dívala se na svůj odraz. *Bude ti fajn*, opakovala jsem si spíš ze zvyku než kvůli čemukoliv jinému, *budeš v pohodě*.

Už se setmělo, když jsem vyšla z domu a zamířila do restaurace, kde jsme se měli sejít. Po sotva pár krocích stál vedle mě.

„Co tady děláš?“ smála jsem se.

„Chtěl jsem tě doprovodit.“ Landon mi podal růži, kterou držel v dlani, a pomalu mě políbil.

Když mě pustil, prohlídla jsem si růži, pohládila šarlatově červené okvětní lístky a přivoněla jsem si, zatímco jsme tiše šli bok po boku.

„Tak co jsi dneska dělala? Měla jsi produktivní den?“

„Jo, brzo dokončím jeden obraz...“ Polkla jsem, protože jsem si vzpomněla na ten kus moře, který byl tolik můj, tolik náš, a pak jsem zatřásla hlavou. „Nechci tě tím nudit. Jak ses měl ty?“

Landon mi detailně vyprávěl, jaký měl týden, že hodně pracoval na svém absolventském podnikatelském projektu, jak se těšil, až mě uvidí, když se nám už tři dny nepovedlo najít si na sebe volný čas, a jak mi to dneska večer sluší...

V dáli jsme zahlídli restauraci a zmírnili krok.

„Doufám, že si svou oslavu užiješ, i když to není překvapení,“ vtipkoval a pak zvažněl. „Přišla hromada lidí. Občas si o tebe dělám

starosti, Leah, když trávíš hodně času sama a zavíráš se na půdě. Chci, aby sis dnešní večer užila.“

Jeho slova mě dojala. Objala jsem ho.

Slíbila jsem, že si ho užiju.

Usmála jsem se, když jsem překročila práh restaurace a viděla, jak se od zadního stolu zvedají naši kamarádi a zpívají *Všechno nejlepší*. Všichni mě objali, olíbalí a udělali mi místo. Přišli skoro všichni kamarádi, kteří byli součástí mého života v Brisbane: několik spolužáků a Morgan a Lucy, se kterými jsem se seznámila hned první měsíc na koleji, a od té doby jsme byly jedna duše. Daly mi dárek jako první.

Rozbalila jsem ho opatrně, ne jako dřív, kdy jsem obal vždycky netrpělivě roztrhala. Nehtem jsem odstranila lepicí pásku a přeložila papír. A pak jsem jim poděkovala, když jsem objevila pomůcky na malování, které jsem potřebovala, a ony to věděly.

„Jste neuvěřitelný, neměly jste mi to kupovat...“

„Hlavně nebreč!“ vypískla na mě Morgan.

„Ale vždyť já jsem nechtěla...“

„Však my tě známe,“ skočila mi do řeči Lucy.

Když jsem viděla, jak se tváří, musela jsem se smát.

„Tak fajn, žádný slzy, jen zábava!“ Podívala jsem se na Landonu, který se spokojeně usmíval a mrkl na mě z druhé strany stolu.

Party skončila až pozdě k ránu a já jsem pila víc, než jsem měla, i když jsem následující den čekala Oliverovu návštěvu. Ale nelámala jsem si s tím hlavu. Ve světlech baru, kde jsme nakonec skončili a pili koktejly, jsem si užívala Landonovo objetí a smích kamarádek a cítila jsem se šťastná a moc spokojená. Přestala jsem myslet na ty, co už tu nejsou, na to, jak mi Axel chraptivým hlasem přeje k narozeninám, na dárek, který by mi asi dal ve smyšlené paralelní realitě, ve které bychom byli těmi dvěma, co si mysleli, že se od sebe nikdy neodloučí.

Nějaký čas mi trvalo, než jsem to vstřebala, ale... život šel dál. Axel nebyl můj osud, byl jen začátkem jednoho úseku cesty, kterým jsme spolu prošli ruku v ruce, než se rozhodl odbočit.

*

Opilá jsem si lehla na postel, místnost se kolem mě pohupovala. Objala jsem polštář. Někdy jsem na Axela skoro ani nemyslela – byla jsem zaneprázdněná školou, hodně jsem pracovala na půdě a zbytek času jsem trávila s Landonem nebo holkami. Ale vždycky se mi nějakým způsobem vrátil. Měla jsem pocit, že ho pořád nosím pod kůží, a otravovalo mě to čím dál víc. Vzpomínky na něj se probouzely ve chvíli, kdy jsem to nejmíň čekala: když jsem viděla, jak někdo drží cigaretu mezi palcem a ukazováčkem, když jsem ucítila vůni čaje, zaslechla nějakou píseň nebo jen zahlídla nějaké legrační gesto... připomínaly mi ho sebemenší detaily.

Vzpomněla jsem si, co mám v prvním šuplíku nočního stolku. Ale přemohla jsem se a nezašátrala po té věci, kterou jsem si koupila krátce po přestěhování do Brisbane.

S námahou jsem zavřela oči. Celý svět se se mnou točil.

A přemýšlela jsem, co asi v té chvíli dělá on...

AXEL

Naposledy jsem okouknul galerii a vyšel z budovy. Šel jsem domů pěšky, nikam jsem nespěchal, protože jsem si myslel, že na mě nikdo nečeká.

Ale ten den jsem se spletl.

Na schodech před dveřmi domu seděl Oliver.

Z nějakého důvodu mě to šokovalo, stejně jako když jsem na něj takhle narazil před čtyřmi měsíci. Jasně, protože jsem to nečekal a protože... ksakru, protože mi vyrazilo dech uvědomit si, jak moc mi ty roky, co jsme se neviděli, chyběl.

Oliver se do mého života prostě jednoho dne vrátil zničehonic, stejně jako z něj tehdy odešel.

Stál jsem tam jak solný sloup a několik vteřin se přesvědčoval, že se mi to jen nezdá. Oliver vypadal úplně stejně, jako by se za tu dobu vůbec nezměnil. Opatrně se na mě podíval, a když jsem otevřel dveře a zeptal se ho, jestli jde dál, nic neřekl a prostě mě následoval. Vzal si ode mě pivo, vyšli jsme na terasu a mlčky si zakouřili. Nevím, jak dlouho jsme tam takhle seděli, jestli několik hodin nebo jen dvacet minut. Byl jsem tak ztracený ve svých myšlenkách, že jsem vůbec nevnímal čas. Vím jen, že se po nějaké chvíli zvedl, se vztekem i láskou zároveň mě objal a pak bez rozloučení odešel.

Takhle mě překvapil ještě několikrát. Bylo mi jasné, že se u mě zastavil po cestě za svou sestrou do Brisbane. Taky se přitom vždyc-ky snažil navštívit moji rodinu. Během těch tří let, co jsme se ne-viděli, se za nimi vracel do Byron Bay, ale za mnou nikdy nepřišel. A ještě dlouho potom jsem nevěděl, co ho najednou přimělo změnit názor a zaklepat mi jednoho dne na dveře. Nezeptal jsem se ho na to. Taky jsme nikdy nemluvili o Leah. Měli jsme mezi sebou nepsanou dohodu a nebylo třeba se k ní vracet, oba jsme její obsah dobře znali. A naše přátelství se začalo obnovovat. Ale bylo jiné... protože když se něco rozbije a slepí, není to tak dokonalé jako předtím – objeví se praskliny a nerovnosti.

„Nečekal jsem, že přijdeš,“ řekl jsem mu, když mě přepadl po-čtvrté.

„Já taky ne.“ Šel za mnou dovnitř. „Vlastně jsem neměl mít volno, ale na poslední chvíli jsem něco přeplánoval kvůli...“

Její m narozeninám. Ksakru. Zavřel jsem oči.

„Dáš si pivo?“ skočil jsem mu do řeči.

„Pořádně vychlazený. Je mi šílený vedro.“

„Nedívím se, když nosíš takovýchle hadry.“

„To je úděl člověka, co nežije jako poustevník.“

Zakroutil jsem hlavou a znovu se divil jeho tmavým kalhotám a košili, co hřeje i s vyhrnutými rukávy.

„Jak to jde, Olivere?“ Vyšli jsme na terasu.

„Fajn, co práce v galerii?“ zeptal se.

„Nestěžuju si. Je to zábavný. Jiný.“

Už víc jak rok jsem pracoval v malé galerii v Byron Bay, kde jsem chtěl kdysi dávno vystavovat svoje dílo. V galerii, se kterou se také pojí jeden slib. Ale kvůli tomu jsem to místo nevzal, rozhodl jsem se spíš proto, že... jsem nenašel žádný protiargument. Měl jsem málo věcí na práci.

Nudil jsem se. Ticho mě někdy dost otravovalo. A napadlo mě, že by mi docela bodlo jim tam nárazově vypomocť, jen tak bez fixní pracovní doby.

A nespletl jsem se. Bylo to jedno z mála dobrých rozhodnutí, která jsem v poslední době udělal. Pořád jsem ilustroval, ale svoje zakázky jsem si víc vybíral.

Základní předpoklad pro správný chod galerie je jasně vymezený projekt. Mým úkolem bylo ho vymyslet a určit, jaký typ umění a umělců budeme propagovat. To je v podstatě práce, na které tenthle druh podnikání stojí. Galerii vlastnil podnikatel Hans, který se tam objevil jen zřídka a který mi dal úplnou svobodu. Takže jsem si mohl pracovat a galerii předělávat podle svého gusta, vždycky ve spolupráci se Sam, která pracovala na plný úvazek.

První měsíce byly tvrdé, ale díky lepší provázanosti stylu umělců, které jsme vystavovali, se nám podařilo vytvořit vymezenější, jednotnější a soudržnější katalog. Mým úkolem bylo umělce vyhledávat a přesvědčovat je, aby se stali součástí našeho projektu a udělali výstavu u nás v Byron Bay. A Sam s nimi pak udržovala úzký kontakt. Byla jednička v práci, kterou galeristé považovali za „poezii uměleckého managementu“. Možná proto, že to byla sladká matka tří dětí s nekonečnou trpělivostí, která je schopná snést ego i toho nejnafoukanějšího umělce, což na mě vůbec nebylo. Věděl jsem, že pro Sam měl celý proces svoje kouzlo: viděla růst nadějně malíře, do kterých jsme vložili důvěru, byla s nimi pravidelně v kontaktu a hlavně je navštěvovala v jejich ateliérech.

Já jsem se v tomhle ohledu trochu držel zpátky.

Něco... něco mi prostě nedovolilo se do toho položit úplně.

„Kolik umělců teď pod sebou máš?“ Oliver se na mě se zájmem podíval, zatímco si hrál s okrajem nálepky na láhvi.

„Já?“ zvedl jsem obočí. „Ani jednoho.“

„Vždyť víš, jak to myslím.“

„To Sam je má pod sebou. Já je jen najdu a přivedu do galerie.“

Dál už jsme nemluvili a slunce se začalo ztrácet za obzorem. Oliverův návrat do mého života mi dával falešný pocit normalnosti, protože jinak bylo všechno jiné. Anebo jsem to byl já, kdo se hodně změnil od těch vysokoškolských let, kdy jsme byli nerozlučná

dvojka. Oliver byl pořád jedním z lidí, které jsem měl nejradši, ale měl jsem pocit, jako bychom mezi sebe začali pokládat cihly, až z toho najednou vyrostla zeď. A ještě horší bylo, že jsme spolu přes tu zeď mluvili. A začalo to už předtím, než jsem se zamiloval do Leah. Viděl jsem, že mě poslouchá a přikyvuje, ale úplně všemu tak docela nerozumí; ne proto, že by nechtěl, ale protože prostě nemůže. To neporozumění v našich hovorech mi bylo proti srsti, protože mi připomínalo jedinou osobu, před kterou jsem se dokázal obnažit a která do mě viděla přes všechny vrstvy až do morku kostí. Připomínalo mi to tu holku, co chutnala po jahodách a tolik mi chyběla...

LEAH

Dost mě zaskočilo, že si mě profesorka Linda Martinová po hodině zavolala, aby se se mnou domluvila na termínu konzultace. Takže když jsem čekala před její pracovnou, nervozitou jsem si okusovala nehet na malíčku. Otevřela dveře minutu po domluvené hodině a usmála se na mě. To mě trochu uklidnilo. Do školy jsem se hodně položila a děsila mě představa, že jsem snad v poslední zkoušce udělala nějakou chybu, snížila si průměr nebo někoho zklamala. Posadily jsme se, ona na svou židli a já na druhou stranu stolu. Kousla jsem se do rtu, abych udržela emoce pod uzdou, ale nepomohlo to.

„Co jsem provedla?“ vypustila jsem bez rozmýšlení.

Nesnášela jsem tuhle svou impulzivitu, která mi nedovolovala řídit vlastní emoce, mít je pod kontrolou a postupně je zpracovávat. Tu skrytou část mé osobnosti, kvůli níž jsem se před ním jednou v noci svlíkla donaha a zeptala se ho, proč si mě nikdy nevšiml. Z nějakého důvodu mě tahle vzpomínka přepadávala často.

„Nic jsi neprovedla, Leah. Nebo vlastně ano. Provedla jsi toho hodně a velmi dobře.“ Otevřela složku, která ležela na stole. Vyndala z ní fotografie mých obrazů. „Doporučila jsem tě na výstavu, která proběhne za měsíc v Red Hill. Myslím, že svým profilem splňuješ požadavky a jsi perfektní kandidátka.“

„To myslíte vážně?“ zamrkala jsem, abych se nerozbrečela.

„Je to velká příležitost. Zasloužíš si to.“

„No to je... nevím, co na to říct, slečno Martinová.“

„Děkuji‘ bude stačit. Vystaví vám jen tři obrazy, ale i to je skvělé, protože expozice přiláká hodně návštěvníků. Co na to říkáte?“

„Že budu nadšením asi křičet!“

Linda Martinová se začala smát, sdělila mi pár dalších informací a já jsem jí asi milionkrát poděkovala, zatímco jsem se zvedala k odchodu a brala svoji kabelku. Vyšla jsem z budovy fakulty, podívala se na nebe a zhluboka se nadechla. Vál teplý a příjemný vánek. Myslela jsem na rodiče, na to, jak by na mě byli pyšní, jak moc bych s nimi tenhle úspěch chtěla sdílet... a pak jsem mezi věcmi v malé kapse tašky rychle zašátrala po mobilu a vytočila Olivera. Netrpělivě jsem vyčkávala a na páté zazvonění to konečně zvedl.

„Sedíš?“ zeptala jsem se ho vzrušeně.

„No... jo, jsem v posteli. Ale ležím. Stačí to?“

„Sakra, promiň, snad jsi nebyl s Begou!“

„To je jedno, tak povídej, cos mi chtěla.“

„Vybrali mě... budu vystavovat...“ nadechla jsem se. „Jenom tři obrazy, ale je to...“

„Zatraceně, Leah.“ Několik vteřin bylo ticho a já jsem věděla, že to Olivera dojalo. A že se zvedl z postele, protože jsem slyšela jeho kroky, než zase popadl dech: „Neumíš si ani představit, jak moc jsem na tebe pyšnej. Gratuluju ti, maličká.“

„To všechno díky tobě...“ zašeptala jsem.

A i když mě ujišťoval, že ne, věděla jsem, že je to pravda.

Když se před třemi lety všechno pokazilo, několik týdnů jsem na něj byla naštvaná a skoro s ním ani nepromluvila. To mi vydrželo jen do chvíle, kdy jsem pochopila, že on za nic nemůže. Oliver nebyl ten, kdo se rozhodl, kdo všechno podělal. Oliver neurčil, jakou cestou se Axel a já dáme.

Ale tehdy jsem tohle vidět nechtěla. Nechtěla jsem si připustit, že se Axel vzdává pokaždé, když už to na něj je příliš, že při

sebemenším zádrhelu dá radši zpátečku a odloží na skříň věci, které nemůže mít pod kontrolou, a že se nikdy ničemu a nikomu nedokáže plně odevzdat.

A možná to byla i moje chyba, protože jsem si ho idealizovala.

Axel nebyl dokonalý. Jak mi sám ukázal, každý má i svou stinnou stránku, kterou se snažíme odrbat a uhladit, aby se úplně vytratila. A taky šedá místa – vlastnosti, které se někdy změni v neřesti. To, co jednou bylo bílé a postupem času zčernalo: sny, odvaha.

Vytrásla jsem tu myšlenku z hlavy a za rohem zabočila doprava.

Zazvonila jsem na zvonek. Landon mi odpověděl a otevřel.

Když jsem vyšla po schodech nahoru, už na mě čekal a opíral se o rám dveří. Byl rozčuchaný a měl na sobě košili s ohrnutými rukávy. Sluší mu to, pomyslela jsem si, skočila po něm a silně ho objala.

„To je mi ale nadšení...“ provokoval.

„Budu vystavovat tři obrazy!“ zakřičela jsem.

„Sakra, zlato, ani nevíš, jakou mám radost...“

S obličejem zarytým do jeho krku jsem polkla a snažila se ignorovat to slovo, které jsem nesnášela a vždycky ho prosila, ať mi tak neříká.

Zlato... V hlavě mi zněl Axelův hlas. Ten tón plný touhy. Lásky.

Objala jsem Landona silněji, abych se přinutila myslet jen na tu dobrou zprávu. Políbila jsem ho na krk a stoupala nahoru až k jeho jemným rtům. Zavřel dveře, zatímco jsem mu omotávala nohy kolem pasu. Pohybovali jsme se po jeho bytě a pak mě položil na postel. Dívala jsem se, jak si ve stoje naproti mě rozepíná košili.

„Za vteřinu jsem tady,“ řekl a po několikaminutovém lomození v kuchyni se vrátil se dvěma pivy v ruce. „Myslel jsem si, že mám lahev šampaňského, ale nemám. Takže nám bude muset stačit tohle.“

„Tohle je dokonalý.“ Vzala jsem od něj otvírák a odstranila zátky.

„Na tebe.“ Ťukli jsme si a lahve zacinkaly. „Na tvoje sny.“

„A na nás,“ dodala jsem.

Landon mi věnoval vděčný pohled, napil se a sundal si košili. Lehl si na postel a přitáhl si mě k sobě. Políbil mě. Uklidnil.

A naplnil. Zamotala jsem si nohy do těch jeho a přemýšlela, že nic nemůže být krásnější.

6

LEAH

Poznala jsem Landona krátce po přestěhování do Brisbane.

Morgan a Lucy mě jednou, kdy jsem měla příšerný den, vytáhly ven. V prvních měsících mě občas takové dny přepadávaly a nutily mě vracet se ke vzpomínkám. Možná proto jsem se odhodlala a opláchla si obličej, protože jsem ještě měla oči opuchlé od pláče, oblékla si šaty, které jsem zatím vůbec nevytáhla ze skříně, a šla s nimi do baru na skleničku.

V průběhu večera jsme začaly tančit. Pustili ploužák a já jsem jim řekla, že si jdu pro drink a odešla z parketu, i když ve skutečnosti jsem je chtěla nechat o samotě. Sedla jsem si k baru a dívala se, jak tančí v rytmu hudby, usmívají se na sebe, posílají si pusy a šeptají si do ucha.

„Maluješ?“ zeptal se mě nějaký kluk.

„Jak to víš?“ zamračila jsem se.

„Podle tvých nehtů,“ odpověděl mi, sedl si na židli vedle a pohledem hledal barmana. Měl světle hnědé vlasy, protáhlé oči a nakažlivý úsměv. „A co přesně maluješ?“

„Nevím. Tak různě,“ špitla jsem.

„Aha. Jseš jedna z těch tajemnejch slečen...“

„Tak to rozhodně nejsem,“ usmála jsem se, protože mě jeho dedukce pobavila. Byla jsem spíš úplněj opak – příliš snadno čitelná. „Já jen... mám den pod psa.“

„Rozumím. Tak začneme znova. Já jsem Landon Harris.“

Podal mi ruku. Stiskla jsem ji.

„Těší mě. Leah Jonesová.“

Celý večer jsme si povídali. Nevím, kolik bylo hodin, když už jsem měla dostatečně upito natolik, že mi přišlo jako dobrý nápad vypovídat se neznámému klukovi. Vyprávěla jsem mu o smrti rodičů, o románcu s Axelem, o těžkém období, které jsem první měsíce v Brisbane prožila ... vyklopila jsem mu úplně všechno.

Landon je typ člověka, ze kterého jsem cítila důvěru.

Pozorně mě poslouchal, přerušil mě, když to bylo třeba, a pak se mnou sdílel detaily ze svého života: jak má náročné rodiče, jak rád fotí a jezdí si zalézt, kdykoliv má volnou chvíli.

Když se moje kamarádky chtěly vrátit na kolej, řekla jsem jim, že ještě chvíli zůstanu s Landonem. Nabídl mi, že se projdeme a doprovodí mě až ke koleji. Procházeli jsme ulicemi, naše hlasy rozbíjely ticho noci a já jsem si uvědomila, že už dlouho jsem se necítila tak v pohodě. Dorazili jsme ke dveřím koleji a Landon se ke mně trochu nejistě naklonil, opřel se rukou o stěnu a políbil mě – byl to moc hezký políbek.

Odklonil se a podíval se na mě pod oranžovým světlem pouličních lamp.

„Jsi do něj pořád zamilovaná.“

I když to nebyla otázka, ale jen konstatování, přikývla jsem a snažila se nerozbrečet, protože jsem chtěla, aby to tak nebylo. Přála jsem si, aby moje srdce bylo nepopsaná stránka a abych mohla líp poznat nějakého fajn kluka, jako je Landon.

Od té doby se stal jedním z mých nejlepších kamarádů. V průběhu následujících let jsem se seznámila s hodně kluky a on měl několik vztahů, ale žádný nikdy nesplnil jeho očekávání. Já jsem se omezovala jen na známosti na jednu noc a hledala něco, co jsem nikdy nenašla. Brzo jsem poznala rozdíl mezi sexem a milováním, mezi touhou a láskou. Byla mezi tím tak hluboká propast, že se mi zdálo nemožné ji moct zase někdy překonat a vrátit se zpátky.

Jednoho zimního rána jsem u něj s brekem zazvonila, srdce mi v hrudi silně tlouklo. Landon hned otevřel.

„Co se děje?“ zeptal se, když za mnou zavřel dveře.

Úzkost. Moc dobře jsem její příznaky znala. Polkla jsem.

„Já asi nic necítím, Landone, myslím... myslím, že...“

Nemohla jsem mluvit. Objal mě a já jsem schovala hlavu do jeho hrudi a snažila se potlačit vzlykání. Procházela jsem těžkým obdobím.

Děsila mě představa, že bych byla zase prázdná a emočně umrtvená. Že bych zase přestala malovat... Jen jsem na to pomyslela, a už se mi stahovalo hrdlo. Ale každíčký den jsem cítila, jak ve mně emoce postupně usínají, a věděla jsem, že každé ráno z postele vstávám jenom proto, že musím. Už mě neuspokojovaly polibky od jakéhokoliv kluka ani vzpomínky, na které jsem se upnula, když jsem je potřebovala namalovat a dostat je ze sebe ven.

„No tak, uklidni se, Leah,“ Landon mě hladil po zádech.

Jak pohyboval dlaní nahoru a dolů, ucítila jsem jemné zachvění. A pak jsem přestala přemýšlet a nechala se unášet impulzem. Dýchala jsem mu na tvář, trásla se strachem a cítila, jak krásně voní, jak má jemnou kůži...

Naše rty se setkaly, jako by to bylo přirozené. Landon si mě přitáhl blíž a nekonečně dlouho jsme se líbali, beze spěchu, a jen si tu chvíli užívali. Začali jsme si sundávat oblečení, cítila jsem se sebejistá. Skončili jsme na matraci v jeho pokoji a mě zaplavil příjemný pocit. A když jsem vnímala, jak se ve mně pohybuje, cítila jsem se milovaná. Takhle jsem se už hodně dlouho necítila, takže jsem se o něj pevně opřela – o jeho záda, přátelství a jeho svět, protože mít ho nablízku pro mě bylo jako konečně přejít bouři a najít klid a rovnováhu.

O týden později mě přijel navštívit Oliver. Sešli jsme se v jedné poklidné kavárně, kde dělali vynikající kuřecí sendviče. Dva jsme si objednali a k tomu nějaké limonády, jako obvykle, a pak jsem si všimla, jak se Oliver podrblal na zátylku a vydechl.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se neklidně.

„Já... myslím, že ti to musím říct.“

„Do toho, ať jde o cokoliv.“

„Začal jsem se vídat s Axelem.“

Stáhl se mi žaludek, jen co jsem uslyšela jeho jméno. Kéž bych mohla říct, že ve mně ta čtyři písmena nevzbuzují žádné emoce, že mi jsou úplně jedno, kéž by...

„Proč mi to říkáš?“ zaprotestovala jsem.

„Protože je to fér, Leah. Nechci, abychom před sebou něco tajili. Vůbec jsem to neplánoval, ale prostě jsem jednou po návštěvě Nguyenových bez přemýšlení zamířil k němu domů. Nebo jsem o tom možná přemýšlel. Protože co jsme se s Begou zasnoubili, nemůžu to dostat z hlavy... zeptala se mě, kdo mi půjde za svědka a já... zatraceně...“

„Nemusíš už nic říkat. Chápu to, Oliver.“

Vděčně se na mě podíval. Rozuměla jsem mu, opravdu.

Věděla jsem, jak důležitý Axel pro mého brácha byl, a rozhodně jsem jim nechtěla bránit, jestli mezi sebou potřebují něco napravit... Ale neznamenalo to, že by to moji bolest zmírnilo. Bolelo mě to po celou dobu oběda, i když jsme o tom už nemluvili, a i potom, když jsem šla sama ulicemi. Bolest se ztišila, až když jsem dorazila k Landonovi a ztratila se v jeho náručí. Cítila jsem jistotu. A byla daleko od všeho.

Od té doby mezi námi bylo něco víc.

Nebyla jsem si jistá, co to „něco víc“ znamená, a taky jsem se necítila připravená, abych se snažila to zjistit. Nebyli jsme pár, ale taky jsme nebyli jen kamarádi. Landon se o tom se mnou snažil už několikrát mluvit, ale já... jsem ho prosila, ať mi dá čas.

AXEL

Jemně poprchávalo a z ničeho nic se zase objevila.

Típl jsem cigaretu a klekl si k ní. Byla vychrtlá a těžce dýchala. Už týden jsem ji neviděl. Lehla si na podlahu terasy a já jsem ji jemně pohladil po hřbetě. Tiše zakvíkla, jako by ji to bolelo.

„Co se děje, číčo?“

Kočka se na mě podívala přivřenýma šikmýma očima.

Nevím jak a ani proč, ale porozuměl jsem jí.

Pochopil jsem, že ke mně přišla umřít, strávit poslední minuty svého života schoulená v mém náručí. Zaštípalo mě v očích, když jsem pomyslel na samotu a na to, jak někdy umí být krutá. Sedl jsem si na podlahu, opřel se zády o jeden z dřevěných trámů a položil jsem si ji na klín. Pomalu jsem ji hladil, aby byla klidná a věděla, že jsem s ní, až se její dech začal ztišovat, jako by pomalu usínala...

Chtěl jsem věřit, že měla klidnou smrt.

Chvilí jsem tam seděl a díval se na déšť a na tmavé nebe vlahé noci. Když už jen mrholilo, zvedl jsem se. Vešel jsem do domu a ve skříni s náradím hledal lopatu.

Kopal jsem a kopal, až jsem vyhloubil jámu hlubší, než bylo třeba, ale nemohl jsem se zastavit a hrabal dál. Přestal jsem až k ránu. Byl jsem celý od bahna. Se sevřeným hrdlem jsem ji tam položil a zaházel hlínou.

Vrátil jsem se domů, vlezl do sprchy a zavřel oči.

Položil jsem si dlaň na hrud'

Pořád jsem ještě nemohl dýchat.

AXEL

„Nevypadáš dobře,“ řekl mi Justin znepokojeně.

„Moc jsem nespal. Moje kočka se rozhodla, že radši zemře se mnou než sama.“

„Je zajímavý, že poprvý se o ní zmiňuješ jako o své teď, když umřela,“ uvažoval nahlas brácha, zatímco leštil skleničky.

Odfrl jsem si, dopil objednaný čaj, neurčitým mávnutím se rozloučil a vyšel ven. Zamířil jsem ke galerii a vevnitř se zastavil, abych si prohlídl obrazy, které visely v hale. Napadlo mě, že každý tam v sobě ukrývá nějaké tajemství a že každé dílo na kousku látky zvětňuje myšlenky, emoce, něco lidského. Polkl jsem a přemýšlel, proč jsem tohle nikdy neuměl. Proč jsem nedokázal malovat. Vypustit kus sebe na plátno.

„Teda, dneska tady jseš brzo,“ usmála se na mě Sam.

„Počkej, pomůžu ti.“ Vzal jsem jí obě tašky a šel za ní do kanceláře.

Sam měla narůžovělé tváře. Prohlížel jsem si její pracovní kout, který byl ironicky plný tak trochu amatérských maleb. Usmál jsem se, když jsem si všiml nejnovějšího obrázku visícího vedle ostatních: bylo na něm pět postav namalovaných barevnými čarami a pod nimi dětským a nerovným písmem napsáno „Pro nejlepší maminku na světě“.

„Tohle má potenciál,“ zavtipkoval jsem a ukázal na obrázek.

„Byla bych radši, kdyby mě někdy nechali spát dýl než dvě hodiny v kuse.“

„Na to je dobrý myslet předtím, než se rozhodnete nepoužít gumu.“

„Axeli!“ Hodila po mně propisku a smála se.

„Sexuální harašení na pracovišti?“ zvedl jsem jedno obočí.

„Jseš ztracenej případ. Pojďme se soustředit na práci. Zítra v deset mám schůzku s Willem Higginsem v jeho ateliéru, prý by nás nějaké jeho nové obrazy mohly zajímat. Doufám, že se neplete, protože to poslední, co vytvořil...“ legračně se zašklebila.

„Nafot' to. Chci to vidět.“

„Nebylo by jednodušší, kdybys šel se mnou?“

„Ani náhodou. Jít za ním do ateliéru, vidět všechny jeho obrazy, vydržet to s ním...?“

Sam si povzdychla a stočila si vlasy do drdolu.

„Jseš ten nejdivnější člověk, kterýho jsem kdy poznala.“

„A poznalas jich hodně?“ zareagoval jsem.

„Pár určitě. Řekni mi, zlato, máš umění rád, nebo ho nesnášíš?“

„Ještě jsem se nerozhodl.“ Zvedl jsem se. „Zajdem spolu pak na oběd?“

„Určitě. Pokusím se s pár věcmi pohnout.“

Prohlížel jsem plán na příští měsíc a prošel si, jaké nové obrazy vystavíme a jaké stáhneme a co se bude konat za veletrhy, na které jsme vyslali několik našich umělců. To je nejlepší způsob, jak propagovat jejich práci. Veletrhy a pak samozřejmě Hansovy kontakty po celé Evropě.

O hodinu později jsme šli na oběd.

Sam mi často dopodrobna líčila každý husarský kousek svých tří potomků. Ten nejstarší chodil do školy s mými synovci a zdálo se, že si kluci rozumí a vymýšlí spolu nové lumpárny. Justin říkal, že dvojčata zdědila „zkažený geny“ naší rodiny, to znamená ty moje.

„Takže když jsem dorazila, všichni tři měli čokoládový sirup až za ušima, no tak jsem je všechny nahnala do vany tak, jak byli, i s oblečením, abych si ušetřila čas.“ Vidličkou si dala do úst sousto, žvýkala a zvážněla. „No a co ty, Axeli? Neláká tě mít děti? Byly by to roztomilouši, s těma tvýma očima a zamračeným čelem...“

„Já? Děti?“ Na hrudi mě něco začalo tlačit.

„Jo, neřekla jsem mimozemšťany nebo dinosaury.“

„To by asi bylo pravděpodobnější.“

Sam měla slušnou dávku „mateřského instinktu“, i na rozdávání. Když kolem mě procházela, často mě štípala do tváře, rozcuchala mi vlasy nebo mi rukou na čele měřila teplotu při každém bohlelavu, kterých jsem měl poslední dobou dost. Taky s sebou vždycky nosila obří tašku plnou nejrůznějších užitečných věcí: vlhčené ubrousky, mentolové bonbony proti bolesti v krku, kapesníčky, mastičku na komáří bodnutí...

Lžičkou si zamíchala kávu s mlékem a zamyšleně se na mě po-dívala.

„Ty ses nikdy nezamiloval, Axeli?“

Ta otázka mě dost zaskočila. Vzpomínka na Leah mi hlavou probleskla jako jiskra v podobě jedné z mentálních fotografií, které jsem si uchovával. Úsměv, který jí rozzařuje tvář, její pronikavý pohled, dotyk její kůže na mých prstech...

„Jo. Už je to hodně dávno,“ řekl jsem chraplavým hlasem.

„A co se stalo?“

Nervózně jsem se na židli zavrtěl.

„Nic. Prostě to nešlo,“ shrnul jsem.

Sam se zatvářila soucitně a bez dalších otázek počkala, až zaplatím. Pak jsme se mlčky vrátili do galerie a každý se soustředil na svou práci. Sam zaklepala na dveře až večer, skoro v čase na večeři.

„Chtěla jsem se jen ujistit, že jsi v pohodě.“

„Proč bych nebyl?“ zamračil jsem se.

„Už jdu domů. Potřebuješ ode mě něco?“

„Ne. Zamkni, až půjdeš, já tady ještě chvíli zůstanu.“

„Dobře.“ Prošla kolem mě, prohrábla mi vlasy, jako bych byl jeden z jejích malých potomků, a vlepila mi pusku na tvář, na což jsem zareagoval zavrčením.

Promnul jsem si obličej. Ze šuplíku jsem vyndal brýle na čtení, protože už jsem je při únavě potřeboval, a probíral jsem se zajímavými životopisy, které mi poslal Hans. Odcházel jsem až po setmění. Napadlo mě, že bych se mohl zastavit u bráchy, povečeřet s někým by bylo fajn – strávil bych příjemnou chvíli s Justinem, Emily a mrňousama a utekl bych před tichem. Pak jsem ten nápad zavrhnul a zamířil domů.

Udělal jsem si sendvič a šel si na terasu zakouřit. Bez hudby. Ani číst se mi nechtělo. Bez hvězd na nebi plném mraků. Bez ní.

Měl bych si po ní přestat stýskat... měl bych...

PROSINEC
(LÉTO, AUSTRÁLIE)

LEAH

„No tak, nech mě jít s tebou. Chci to vidět.“

Landon se na mě podíval tak líbezně, ale nesvolila jsem. Nemohla jsem mu dovolit jít se mnou na půdu, do mého ateliéru. Vlastně jsem nechtěla. Představa, že by do toho prostoru vstoupil, mě děsila, protože to místo tak nějak patřilo jen mně – mohla jsem tam otevřít své srdce a nic neskrývat. A nikomu jsem nevěřila natolik, abych to s někým jen tak sdílela, ani s bráchou ne.

„Bylo by to divný,“ naléhala jsem. „Nerozumíš tomu...“

„Tak mi to ještě jednou vysvětli,“ usmál se.

„Je to... příliš osobní.“

„Víc osobní než s někým spát?“

Jo, o dost víc, chtěla jsem říct, ale kousla jsem se do jazyku.

„O to nejde, Landone. Je to prostě hodně můj svět.“

„A já chci být součástí celého tvého světa.“

Začala jsem cítit tlak na prsou. Landon si asi všiml, že se začínám dusit, udělal krok dozadu a pak mě jemně políbil.

„Dobře, nezlob se. Uvidíme se?“

„Jo, zavolám ti, až skončím.“

Šla jsem do ateliéru trochu ponořená sama do sebe a nevěšimala jsem si, co se děje kolem. Vyběhla jsem schody starého baráku po dvou a na půdě mě zalil pocit klidu. Vůně a barvy. Plátna, v nichž jsem

se zrcadlila. Praskání dřevěné podlahy. Oblékla jsem si plášť a otevřela malé okno, které se vždycky zaseklo, takže jsem do něj musela bušit.

Znovu jsem si prohlédla moře osvětlené sluncem a přemýšlela, že ten obraz možná nevystihuje čistě jen to místo, ale spíš význam, který pro mě měla ta pláž, kde jsem se kousek po kousku dávala dohromady, než jsem se zase roztránila. Naštěstí se to ale tehdy stalo jinak. Ne po malých kouscích, ale prostě jsem se rozpůlila ve dvě. Rychlý a čistý řez, takový byl rozchod s Axelem.

Vzala jsem paletu a chvíli jsem jen míchala barvy, než jsem se rozhodla uchopit štětec. Zhluboka jsem se nadechla a potom jsem jen malovala, malovala a malovala, až mi žaludek začal kručet hlady, takže jsem se rozhodla sejít dolů a skočit si pro kuřecí empanadu do jedné kavárny na rohu. Vrátila jsem se do ateliéru, sedla si na malé křeslo, abych se najedla, a pořád se dívala na obraz, jeho barvy, světlo vlévající se až do oceánu...

Poslední dobou jsem na Axela myslela víc.

Možná proto, že jsem malovala obraz, ve kterém se odrážel on ze všech možných úhlů. Alespoň já jsem to tak vnímala. Moře. Někonečně a tajuplně hluboké, krásné a průhledné blízko břehu. Síla vln. A taky jejich zbabělost, když hladily písek, než se hned stáhly zpátky...

Anebo jsem na něj myslela i kvůli jinému důvodu, kvůli výstavě. Protože v nějakém momentu svého života, možná před patnáctými narozeninami, nebo když jsem se do něj v devatenácti zamilovala, jsem brala jako hotovou věc, že mi při mém prvním úspěchu bude nablízku. Že až bude jednou obraz s mojí jmenovkou viset na stěně galerie, Axel bude stát vedle mě, pyšně se usmívat, a pak řekne nějakou pitominu, aby mě uklidnil.

Ale tohle už se nestane... A bolí to. Ne proto, jak teď naše životy vypadají a že nejsme pár, ale že ho nemám vedle sebe jako blízkou osobu, jako kamaráda. Že tam prostě nebude...

Odložila jsem nedojedený zbytek empanady, protože se mi v krku udělal knedlík a nemohla jsem už spolknout ani sousto.

Zvedla jsem se, s hlasitě bušícím srdcem jsem uchopila štětec, a byla jsem odhodlaná, silná. Místo pastelově modré, kterou jsem použila na nebe, jsem sáhla po tmavějším odstínu.

Prohlídla jsem si načechrané mraky, které jsme namalovala předtím.

Za několik hodin zmizely v bouřlivém nebi.

AXEL

Všiml jsem si ho pokaždé, když jsem vstoupil do ložnice.

Jediný obraz, který jsem v posledních letech namaloval. Obraz, který jsem vytvořil s Leah, zatímco jsem jí to na plátně pomalu dělal a kůži jí zaplňoval barvami, polibky a slovy, která upadla v zapomnění. Podíval jsem se na tahy, na chaotické skvrny. A pak jsem se podíval na úložný prostor na skříni a zhluboka se nadechl. Zaváhal jsem. Stejně jako už tolikrát předtím. A pak jsem udělal to samé, co vždycky – odešel z pokoje a šel pro prkno.

AXEL

Vrátil jsem se před západem slunce domů a na schodech před dveřmi seděl Oliver. Rychlým mávnutím ruky jsem ho pozdravil a nechal ho vejít. Otevřel lednici, jako bychom nikdy neztratili kamarádkou důvěru, a vyndal dvě piva.

Viděl jsem, jak svítí štěstím.

„Připijme si!“ řekl.

„Aha, a na co?“

„Nechtěl jsem ti to říct, ale pak mi přišlo...“ Nervózně se drbal na zátylku. „Přišlo mi nefér ti to zatajit. Leah bude tenhle měsíc vystavovat v Red Hill. Jen tři obrazy. Ale je to velká věc, doporučila ji její profesorka. A řekl jsem si... že si zasloužíš to vědět. Protože, i přes to všechno, je to díky tobě.“ Natáhl ruku a Źukl lahvi o moje pivo.

Ale já jsem se nepohnul. Nemohl jsem. Nešlo to...

Stál jsem tam jako zmražený a díval se na něj. Nenáviděl jsem ho. A sebe ještě víc. Došlo mi, jak moc mi vadí, že mi o tom řekl a najednou vytáhl tolik vzpomínek. Ale nejhorší je, že ještě víc by mi vadilo, kdyby to neudělal a nic mi neřekl. Vyjde to nastejno. Ani jedna z možností mě neuspokojovala a měl jsem... velký problém před ním předstírat, že jsem v pohodě.

„Axeli...“ podíval se na mě se zájmem.

„Kdy to je?“ tiše jsem zavrčel.